

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 66/Eylül

Fiyat: 3 TL

67 Yıl

6-7 Eylül

Unutturmayacağız!

Bu harmanın gelir sonu, kapiştırın giderayak!

Yarın bakarsınız söner bugün çıtırdayan ocak!

Bugünkü mideler kavi, bugünkü çorbalar sıcak,

Atıştırın, tikiştirin, kapiş kapiş, çanak çanak...

Yiye efendiler yiye, bu han-ı iştiha sizin,

Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yiye!

Bu Düzen Böyle Gitmez!

**İnsanlarda tek zorlu kanun,
savaşlara, yoksulluğa karşı
kendilerini ayakta tutmaları,
ölüme karşı yaşamalarıdır.**

Tevfik Fikret/Paul Eluard

Bu Düzen Böyle Gitmez!

Bir çukurun içinden, sistemin ağır ve karanlık dehlizlerinden geçiyoruz. Toplumun her kesiminden çılgınlık patlıyor içten içe. Biriken öfke yutkunmaya dönüşüyor. Yutkunmak ne ağır bir edimdir oysa. Ne zaman yutkunur insan, ne zaman toplumca yutkunmak bir olağan duruma dönüştü dersiniz?

Kendinden yola çıksa insan, düşünse tüm yutkunma anlarını, tahayyül etse tüm çevreleyicileri bu refleksinde... Kolayca görünür olur bu nedensellik gibi geliyor. Sistemin tüm yozlaşmışlığıyla önümüze düştüğü, sınıdığımız bu siyasal ve ekonomik düzlemde, arkaya attığımız, seçimlere ötelediğimiz gelecek umudu boş bir hayalden öte değil. Susmak ve yutkunmak mı?

Yoksa; tüm cesaretimizi kuşanıp, hesapsızca, öğretilmiş korkulardan sıyrılıp insan olduğumu haykırmak mı? Önce kendimize, sonra yaşama?

Bu toprakların tarihselliği cesaret anlarıyla dolu olmuştur kuşkusuz bir çok zaman ya da anda... Her cesaret bir yutkunma olarak bedel de ödetmiştir kat be kat...

İnsanı, yaşamı, umudu, sürekli öğüten bir çarkta, içine konuşmayı seçmek ve yutkunmak... Sayısız kez yutkunmak... Yeniden yeniden susmak ve içine patlamak kolay mıdır ki oysa? Üstelikte hep biz işçi, emekçi ve yoksullara acı, ölüm, işkence ve yoklukla dönen bir repliklen var olan, neden aynı temsil tepinir sahnemizde, sormalıyız? Hele ki devrimci ve komünistlerin köküne kadar bildiği, çözülmüş ve tanımlanmış bir sistem teorisi sapasağlam dururken önünde... Buna rağmen yutkunmak, örgütsüzlük ve eylemsizlik aşılamayan bir sorun olarak sınıf siyasetinde yanıt arıyor kendine. Kapitalizmin kendini var ediş koşullarını, egemenliğinin koşullarını, karşıtlıklarını,

...bu karşıtlığın içinde büyüyen ezilmişliğin, ötekileştirilmenin, cinsiyetçiliğin, en asgari yaşam hakkına yönelen her türlü ihlalin...

...emeğin, sınıfsız ve sınırsız düşlerin, düşüncelerin ve en önemlisi yarınları karartan bu dayatma yaşam koşulları karşısında yutkunmak zorunda kalmak. Ağırdir nereden baksan... İçten içe tüketir de habersiz, kaçınıcı yutkunmada ölür o içinizdeki devrimci bilinç ve eylem bilemezsiniz.

Devrimci ve komünistlerin bitmek bilmeyen inadı ve iradesini, hayatın gerçekliğiyle görünür hale getirmesi, sistemin en sıkıştığı anları; ideolojik, politik ve örgütsel olarak sınıf siyasetinin hizmetine koşması ivedi bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Syf 2

Bu görevin öncülü olmak devrimci ve komünistlerin işidir. Bazen başarılarla bazen kaçırılan fırsatlarla ve yenilgilerle bir tarih var geride. Deneyimleri bugüne ve yarına aktarmak, zoru göğüslemek, yaşamı devrime hizalamak için, bizi harekete geçirecek canı boğazında bir toplumsal öfke ve çaresizlik var. Kapitalizmde her gün bir öncekinden daha yakıcıdır; işçi, emekçi ve yoksullar için. Ekonomik ve siyasal krizin atbaşı gittiği süreçler, devrimci ve komünistlerin bilinç, örgüt ve eylem alanı olmalıdır.

Biliyoruz ki;

Tüm kuşatmalara, sarı sendikalara, örgütlenme engellerine rağmen fabrika işgal eden işçiler coğrafyasındayız. Kendi çözüm arayışı ve kendiliğinden bir mücadele de işçi sınıfı yalnız. Onları bilinçsiz ve örgütsüz olmakla suçlayan, uzaktan izleyen, grev ziyaretleri ile yapabileceklerinin sınırını belirlerleyenler, bunu da zayıflığını haklılığa dönüştürmek adına ideolojik ve politik argümanların içine

her bir yeni örnekle tekrar tekrar hançer saplanıyor. Bir babaya, ölen oğlunun kemikleri torba içinde teslim ediliyor, bir başkasına kargoyla gönderiliyor. Bu uygulamalar yeni de değil, tekrarlanıyor sadece. Çocuk Ceylan'ın parçalanmış cesedini annesi eteğinde toplamamış mıydı? Roboski'de katır sırtında katledilen çocukları yürek unuttur mu? Bu katliamlar dizgesi bitmiyor. Önce vicdan, sonra insan olan yutkunabilir mi? Kürtleri dinleyin, kaç örnek var ki dinlemeye utanırsınız. Bu coğrafyanın kadim halkları üzerindeki tehcir, asimilasyon ve katliamlar durmadı. Durmayacak.

Çocukların, gençlerin içine düştüğü geleceksizlik, eğitim sisteminin bir yap-boz'dan ibaret olduğunun açık göstergesidir. Şaibeli sınavlar, çocukların çocukluğunu yaşama hakkını elinden alıyor. Hangi okul, hangi liseye gidebileceğinin ölçüsü tamamen paraya dayalı. Okul masraflarını karşılayamayan nice sayıda veli çocuklarını örgün eğitimden açık öğretime kaydırıyor. Hiçbir müfredat çocukları ve

gençleri başarıya yönlendiremez durumda. Dört beş katlı bina bulan özel üniversite açıyor, milyonlarca mezun işsiz orduya yedekleniyor. Akademik ve bilimsel eğitimden eser yok, çaba gösteren akademisyenler ise kapı dışarı ediliyor. İktidarı mezuniyet törenleri bile korkutur hale geldi. Gençlik festivalleri yasaklanıyor.

Sanat bir toplumun iyileştirici gücüdür. Sanatın hiçbir alanına gelişme fırsatı verilmiyor, bireysel çabalarla ayakta kalan tiyatrolar, konserleri iptal edilen sanatçılar, müzik yasakları, saza söze sanata düşmanlık, tweetleri yüzünden hapsi boylayan sanatçı ve gazeteciler, gezi davasının bitmek bilmeyen hıncıyla, üst üste yapılan tutuklamalar, düzeniçi, sosyal demokrat seslenişlere bile yasak geliyor. Toplumu toptan sus pusa zorlayan korku iklimi hızla derinleşiyor.

Çocuk işçiler, iş cinayetlerinde katlediliyor. İşçi sınıfı gerekçesi istatistik olan iş cinayetlerinde yaşamını yitiriyor. Kadın ve

LGBTİ cinayetleri dur durak bilmiyor, failler iyi halle aramızda geziyor. Çocuk gelinlerin, tacizlerin, tecavüzlerin ardı arkası kesilmiyor. Toplumun her kesiminden kadınlar, sokağa çıkamayacak hale geliyor. Cinayetin adresi yok, adres çoğunlukla en yakınları. Kapitalizmin erkeğe biçtiği rolün erkeği getirdiği nokta ise içler acısı.

EYT'liler, KHK'lılar, Emekliler, Sağlık ve Eğitim sektöründe atanamayanların çığlıkları şiddetle karşılık buluyor. Pandemi yönetimi, içi boş şehir hastaneleri, sağlık personelinin itibarsızlaştırılması ve yüz yüze kaldıkları şiddet bir yana, sağlıkta özelleştirmeyi hedefine koyan siyasetin yoksula sağlık güvencesi sağlayamadığı, kelimenin tam anlamı ile ölüme terkettiği bir kurumsal rezaletten söz etmeye bile gerek yok, görüyor ve yaşıyoruz.

Siyasal ve ekonomik yönetemezlik iç ve dış politikadaki basiretsizlik, bölgesel savaşlar, sermayenin devletlerindeki kutuplaşmalar, insanlığı ölüme sürüklüyor. Mülteci sorunu, pompalanan mülteci düşmanlığı, yabancı sermayeye memleketin karış karış açılması, kültürel, siyasal ve ekonomik sorunları derinleştiriyor.

Kapitalizm varoldukça bu sorunlar silsilesi hep olacak. Harekete geçmezsek yutkunmalarımız da artacak. Bunca çürümüşlük hangi sandığa sığar. Burjuvazinin iktidarı ve muhalefeti toplumun umudunu seçimlere endeksleyerek nefes alıyor şu an, devrimci ve komünistler için aynı düzen içinde kalarak hangi sandıktan umut çıkar? Umut; işçi sınıfının öncü örgütündedir. Bilinç ve eylemindedir. Seçimleri, bu sahte balonu söndürmek için kullanmak ve ses vermek, girişip görmek gerekiyor.

sıkıştıranlar düşünmeli. İşçi ve emekçiler, artan enflasyon, emek sömürsünün aracı asgari ücret kıskacında geçinemez haldedir. Ekonomik ve sosyal haklar mücadelesinin yolu kesiktir. Bugün bir somun ekmekle dahi karnını doyurmak mucizedir işçi sınıfı ve emekçiler için.

Bereketli bir tarım ülkesi olarak, tüm kaplar kapansa kendini doyuracak tarımsal üretimden yoksun haldeyiz. İthalatla temel gıda sorununa çözüm üretme çabası akıl dışılığın başka bir boyutudur. Uluslararası gıda krizi senaryolarının arkasına saklanmak, ne toplumu, ne çiftçiye rahatlatmıyor.

Tarımsal üretime destek açıklamaları, tekelleşen tarım üreticileri dışında kalan çiftçi ve emekçi de karşılık bulmuyor. Çok yüksek üretim fiyatları karşısında arz azalıyor, nihai tüketiciye ulaşan ürünün fahiş fiyatları talebi de azalttığı halde, gıda ürünlerindeki fiyat artışları durmak bilmiyor. Küçük üretici tarlasını ekmekten vazgeçiyor, besiciler hayvanlarını besleyemediği için satıyor, çoluğunu çocuğunu asgari ücretle çalışması için büyük şehirlere yolluyor. O da iş bulurlarsa tabii.

Dünyanın en kymetli topraklarında kurulan üzüm bağlarının yerine hiçbir katma değeri olmayan taş ocakları kuruluyor ya da kurulmak isteniyor. Şu an hasat döneminde olan üzüm ve ayçekirdeğinde belirlenen taban fiyatlar, küçük üreticiyi çıldırtacak düzeyde. Tarım ve tarımsal üretim krizi dizginlenemez haldedir.

Gazetemizin bu sayısına da konu olan, insanlık dışı örnekleri yazmaya bile eli varmıyor insan olanın. Kürtlerin kanayan yaralarına

Geççek Geççek (!)

Ferda Kar

Son iki yıldır, artan yolsuzluk, yoksulluk, işsizlik ve geleceksizliğin, işçi ve emekçiler üzerinde yaratmış olduğu olumsuzlukların üzeri, yürütülen seçim gündemiyle örtülmeye çalışılıyor.

Tarkan gibi iyi niyetli ve duyarlı sanatçılar; yoksulluk, yolsuzluk, işsizlik ve baskıların, AKP'nin seçim yolu ile gidişiyi son bulacağını söyleyerek, bir anlamda burjuva muhalefetin değirmenine su taşıyorlar.

Bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi seçimler, burjuva mülkiyet düzeninin bir emniyet sibobu, ezenle ezilenlerin eşitliği yalanının ikna aracıdır. Seçim sürecinin kaderinde belirleyici olan şeyin, seçim süreci dışındaki değişkenlerle belirlendiği gerçeği gizlenerek, işçi ve emekçilerin olumsuz koşullarının düzeltilmesinde seçimler, tek kurtuluş yolu olarak ortaya konuluyor.

2018 yılında yapılan referandumla birlikte kabul edilen Başkanlık sistemi ve sonrasındaki seçimle, fiili olarak Başkanlık sistemine geçilmiş oldu. TC devleti bu rehabilitasyonla, siyasal ve ekonomik darboğazdan kurtulma planlarını yaparak, “demokratik parlamenter sistem(!)” rafa kaldırdı.

Yeni kurulan sistemle, toplumu oluşturan her kesim açısından olumlu gelişme olacağı söylenirken, iyileşme sadece sermaye cephesinde sağlanmış oldu. Bu gün geline nokta burjuvazinin iki kanadından biri olan Cumhur İttifakı, sistemi savunup iyileşmeyi 2053 yılına ötelerken, Millet İttifakı, kurtuluşun güçlendirilmiş parlamenter sistemde olduğunu ileri sürüp, erken seçim talep etmektedir.

Bilinç ve örgütlülüğün rolünün kat be kat arttığı, sosyalizm için mücadelenin, en özlü tanımıyla, bilinçli ve örgütlü eylem demek olduğu günlerdeyiz. Kapitalizm kendi tarihinin sınırlarına yaklaştıkça varlığını ancak, korkuyu toplumsal yaşamın her alanına yayıp, büyütürken, insanın düşünme ve tepki verme yeteneklerini körelterek, dünyayı bir hapishaneye çevirerek sürdürebilir.

Bu fiziki ve ideolojik saldırı, bir devlet kurumu haline gelen medya tarafından “iyi yaşam” öyküleriyle süslenip, etkili bir biçimde sürdürüldü. Toplumun diğer katmanlarını etkisi altına alan tarikat örgütlenmesi, sendikalar ve başka araçlarla işçi sınıfına taşındı.

Büyük çoğunlukla, topraklarından koparılıp büyük kentlere göç etmek zorunda bırakılan Kürt yoksullarına dayanan, taşeron örgütlenmelerle, sınıf içinde yeni bir şoven hiyerarşik bölünme yaratıldı.

Aynı zamanda son yıllarda gelişen Mülteci akını, toplumda şovenist düşüncelerin yerleşmesinin perçini oldu. Ücretler baskı altına alınırken, kapitalist rekabet, işçi sınıfı içine taşındı.

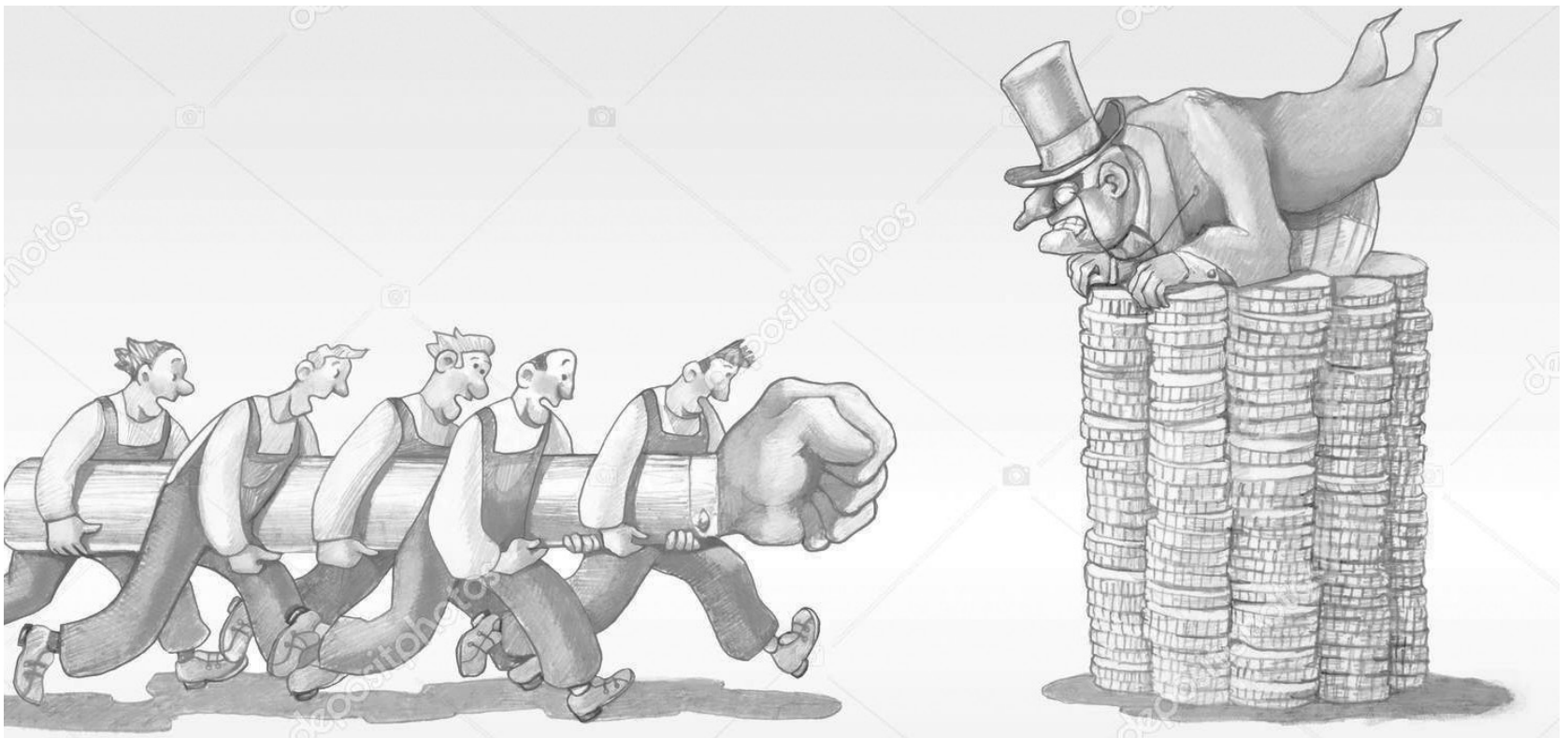
Artan yoksulluk ve güvencesizlikle birlikte, kadın ve çocuk emeği kullanımı, parça başı ücret sistemi yaygınlaştı. Çeşitli yöntemlerle emeğin yoğunluğu artırılırken, ücretler düşürüldü, çalışma saatleri uzatıldı.

Aşırı sömürü ve yoksulluk işçi sınıfından toplumun diğer kesimlerine doğru yayıldı. Tarımsal üretim, emperyalist tekellerin kontrol ve denetimi altında, tahrip edilerek geriledi. Küçük üretici her geçen yıl daha fazla çalışarak, daha yoksullaştı.

Kentlerde artan işsizlik ve güvencesizlik, köyden kente göçü yavaşlatırken, buna tersine bir süreç eşlik etmeye başladı. Özelleşen sağlık hizmetleri, toplum genelinin sağlık hizmetine ulaşımını engeller hale gelirken, sağlık çalışanlarına yönelik yaptırımlar ve ücret politikaları liyakatlı çalışanların sistem dışına çıkarılmasını, dolayısıyla hizmetin kalitesizleşmesinin önünü açtı.

Benzer süreç eğitim sisteminde de yaşanıyor. Diploma satın almaya endekslenen eğitim sistemiyle, bir yandan “okuma yazma oranı” yükselirken, cehalet katlanarak büyüdü.

Gençlik içinde işsizlik oranı sürekli artarken, her dört üniversite mezunu gençten üçü işsiz hale geldi. İşçi ve emekçiler yukarıda

Kapitalizmin bütün örgütleri ve kurumları bu işleyle donanıyor, medya bu donanımı toplumun bilincine kazıyor. 1980’de, siyasal ve sendikal örgütlerinin dağıtılmasıyla geri çekilen işçi hareketi, 1990 sonrasında gelen ideolojik saldırıyla, bir kez daha savruldu. “Sosyalist” hareketin, yenilginin güç yetmezliğinden kaynaklandığını düşünen bir kesimi, eski politik kalıplara saplanıp marjinalleşirken, kapitalizmin eğik düzlemine oturan daha büyük bir kesim, bu düzlemde hızla aşağı doğru kayarak, burjuva siyasetle “kaynaştı”.

Bu kaynaşmayla birlikte “Demokrasi ve İnsan Hakları” söylemi, “sivil toplum örgütü” etiketiyle burjuva fraksiyonlara eklemelendi. Sınıf hareketi, bu burjuva fraksiyonların çatışma alanına (ulusalcı, laik, cuntacı, liberal) sokularak, yeniden likide edildi, ediliyor.

ortaya koymaya çalıştığımız mevcut koşullar altında, 2023’de ya da erken bir seçimin öngünündeler.

İktidar partisi olsun, muhalefet partileri olsun, işçi ve emekçilerin yaşamında nelerin değişeceğini somut olarak ortaya koymuş değiller. İşçi ve emekçiler belli talepleri ortaya koyup, bunların kabulü noktasında savaştığı süreçte hiçbir şeyin geçmeyeceğini, bugüne kadar yaşanan seçim sonuçları göstermiştir. İşçi ve emekçiler olarak toplumsal kurtuluşun, ancak işçi sınıfı iktidarıyla olabileceğini biliyoruz. Bu kurtuluş için bu günden köşe taşlarını koymak için, işçi sınıfının birliğini oluşturmalıyız.

Umut etmek bize yetmiyor, şarkı dinlemekle yetinmeyip artık kendi şarkılarımızı söylemeliyiz.

İş Cinayetini Örtemezsiniz!

Yalova'nın Altınova İlçesi'nde bulunan Sefine Tersanesi'nde çalışan Yasin Demirağ, ekipmanları bozuk emniyet kemeriyle çalışmak zorunda kaldığı için, yüksekten düşerek yaşamını yitirdi. Bu aksaklıkları küçük bir ücretle halledilmesi mümkün olmasına rağmen, patrona bir şey diyemeyen iş güvenliği uzmanı, kendisini sorumluluktan, patronu da cebinden çıkacak tazminattan kurtarmak için, yerde yatan işçinin henüz ölüp ölmediği bile belirlenmemişken,

ekipmanı bozuk olan emniyet kemerinin yerine yenisini takmaya çalıştı. Bunu gören işçinin arkadaşları, iş güvenliği uzmanına müdahale edince, ortalık karıştı. İşçiler laf anlamayan iş güvenliği uzmanını tartaklamaya başlayınca, güvenlik görevlileri devreye girdi.

Sonra patron, öyle bir şey olmadığını, kemerlerin sağlam olduğunu, ama işçilerin kendi can güvenliklerini hiçe sayarak itibarlarını zedelediğini ve saldırgan işçilerin suç işlediğini öne sürerek suç duyurusunda bulunacağını söyledi!

Hal böyleyken, güvenlik güçleri patronu koruyorlar, bazı medya organları bu iş cinayetini hiç görmüyor, görenler başta iş güvenliği uzmanını suçluyor ve arkadaşlarına yeni kemeri takarken dayanamayıp iş güvenliği uzmanını dövmelerine "ama bu da olmadı" diyorlardı!

Kapitalizmin köhne kuralları ve patron lehine yaptırımları, ayyuka çıkan iş cinayetlerini, bu cinayetlerin örtbas çabasını gizleyemiyor. Sisteme öfke, patronun eylemi gerçekleştiren ücretli kölesine yöneliyor, Arkadaşlarının cansız bedeni üzerinde tepinenlere öfke, işçilerin mi suçu diğer yandan. Bir gün resmin bütününe gördüğünde işçinin şiddetini düzene karşı göreceğiz. Yasalar cinayeti işleyenlerden yana. Çünkü devlet, patronların yani burjuvazinin devleti...!

İnsan Müsveddeleri!

Baş kaldıran Kürt halkının kemikleri ya yol kenarlarına atılmış saklama kaplarında bir yakınının veya uzun işlemlerden sonra bir torbanın içine sokulmuş bir karton kutu içerisinde anasının, ya da babasının kucasına veriliyor!

Son alarak yedi yıl önce Diyarbakır'ın Sur ilçesindeki çatışmalar sırasında yok edilen Hakan Arslan'ın kemikleri torba içine konulmuş bir karton kutu içerisinde babası Ali Rıza Arslan'ın kucasına verildi! Baba çaresizlik içerisinde çocuğunu son kez kucagında taşıyarak memleketine götürmek için yola çıktı!

Hangi insanlık? Hangi Vicdan? Bu insanlık dışı görüntüleri hangi silgi

silebilir? Şimdi bu zalimliklere sessiz kalmak, ileride herkesin aynı zalimliklerle karşılaşacağını resmidir bu! Çünkü ölü taklidi yapmanın da bir anlamı yok. Çünkü ölüye de işkence ediyorlar...!

Bu zalimliğe ses ver!

Çocuk İşçiler Ölüyor!

Silivri'de bir site inşaatında çalışan, 15 yaşındaki Ali K. altıncı kattan düşerek yaşamını yitirdi! İnşaatın mühendisi M.A., 18 yaşından küçük işçileri çalıştırdığı için İlçe Emniyet Müdürlüğü ekipleri tarafından gözaltına alındı.

Sanki ülkede tek çocuk çalışmasına izin veren mühendis o da, patronun hiçbir suçu yok! Gerçi gözaltı ne ki?

Büyük burjuvaziye ve yöneticilerine söz söylememişse, salarlar!

Ama önemli olan yaşı küçük olan çocuğunun çalışarak ev bütçesine katkı sağlaması için kaç babanın kaç mühendise yalvardığına ve iş cinayetinde yitirdiğimiz Ali'nin yerine, kaç Ali'nin sokaklarda aç susuz kalmamak için torpil koyarak müracaat edeceğine bakmak!

Sayılsız iş cinayeti yüksekten düşerek gerçekleşiyor. İş cinayetlerinin %15'ini ifade eden bu ölümler kader değildir. Her iş cinayetinde bir anne-babanın, kardeşin, abinin yüreği dağlanıyor. Sistem çocuklarımızı, işçileri kurban ediyor ve durmuyor!

Ainesi İştir Kişinin Lafa Bakılmaz

Mehmet Dinç

Ülkede enflasyonun durdurulamaması nedeniyle, yaşam koşulları ağırlaşan işçi sınıfının tepkilerini sönmülmek için, zaten genel ücret haline gelen asgari ücrete yıl başını beklemeden artış yapıldı. Bu artışları iğneden ipliğe zamların izleyeceği biliniyordu. Buna rağmen belirlenen ücret, sarı sendikaların belirlediği açlık sınırının bile altında kaldı!

Sözde işçi örgütü Türk-İş, yıl başına kadar yeni ücret belirlenmesinin yasal olmadığını ve beklemek zorunda olduklarını vurgulayarak zaten biliniyor olan işçi düşmanlığını açık seçik ortaya koydu. Sonra da, yeni belirlenen asgari ücretten çok memnun olduğunu vurgular tavırlarla, işverenler ve hükümet yetkilileriyle poz verdi.

DİSK, en azından açlık sınırının üstünde bir ücret talep ediyordu! Yani talepten başka bir şey yapmasa da, talep ediyordu en azından. Böylece DİSK, hayali bir yeni kırmızı çizgi daha çekmişti. Ama işçi düşmanı sendikalar, devlet ve işverenlerin oluşturduğu kurul onların belirlediği kırmızı çizgiye ne yanaştı, ne de dikkate aldı!

Aslında talepkâr olmayla, işçi düşmanı olmak arasındaki fark bu kadar! Birisi, temsil ettiği işçilerden çok, milli menfaatleri ve dolayısıyla burjuvaziyi düşünüyor; diğeri burjuvaziden taleplerde bulunuyor, o kadar! Oysa taraf olmakla talep etmek arasında hiçbir ilişki yok. Yani İşçi Sınıfı, burjuvaziyi zorlamadan, talep etmekten başka bir şey yapmıyorsa, hiçbir şey yapmıyor demektir. Çünkü, düşman sınıf, düşmanından taleplerde bulunmaz!

Herkes kendince silahlarını kullanır. Muharebe anında, düşmana şu silahını kullanma diyemiyorsanız, burjuvaziye de bizi açıklıkla sınama diyemezsiniz. Burjuvazi karına kar katmak için, işçi sınıfına en az, hatta hiç ücret ödememek ister. İşçi sendikaları böyle olursa neden versinler? Peki ne oldu? Fiyatlar belirlendikten sonra herkes sus pus! Kırmızı

çizgileri herkes unuttu. Yeni asgari ücretten işçiler dışında herkes memnun gibiydiler. DİSK, kırmızı çizgisinin altında kalan yeni asgari ücrete karşı bir şey yapmadığı gibi, hoşlarına gitmiş olacak ki, bu sefer alışlagelmiş basın açıklamalarına bile gerek duymadı. Onlar da “bu koşullarda bu kadar” der gibiydiler!

Birde işçilerin mağduriyetleri üzerinden oy devşirmeye çalışan muhalefet bloğu var. Onlar, asgari ücretin yetersiz ve genel ücret haline geldiğinden şikayet ediyorlardı. Geldiklerinde işçilere daha iyi koşulların yaratılacağından dem vurarak bize destek verin diyorlardı. Onlar da yeni asgari ücrete bir şey demediler. Demedikleri gibi, kendi belediyelerindeki ve o belediyelerin şirketlerindeki işçilerin ücretlerini, iktidarın verdiği yeni asgari ücrete bağladılar. Sahiciliklerini göstermek için, hiç değilse kendilerinin telaffuz ettikleri ücretleri bile işçilere reva görmediler! Hatta, önceki asgari ücretin üzerinde çalışan işçilerin çoğunun ücretlerini de yeni asgariye bağladılar!

Şimdi işçilerin bir bölümü asgari ücretin bile altında çalıştırılıyor. Çünkü, ahlaki olmayan vergi dilimi uygulaması sayesinde daha düşük ücretlere çalışıyor işçiler!

Aslında buradan bakınca bile neyin ne olduğunu anlamak çok kolay. Burjuvazinin sağ da, solu da soysuzlar ordusu! Biri diğerinin pisliklerini ve haksızlıklarını temizlemek için var. Yine biri diğerine yedekleniyor ki işler çıkmaza girince, yedekte bekleyen imajı düzeltsin. Zaman kazandırsın bu köhne düzenlerine! Biraz daha geciktirsin sonlarını!

Öyleyse, bunlara bel bağlamak yanlışların en yanlış! İşçi sınıfı şu anda ağır aksak yürüyen ekonomik savaşımına, politik savaşımına eklemelikleri sürece oyalanmak kaçınılmaz olacaktır. Onun için politik örgütü oluşturup savaşım alanlarında boy göstermekten başka seçenek yoktur. Bakın o zaman, şimdi burjuvaziden taleplerde bulunmaktan başka işe yaramayan ve burjuvazinin değirmenine su taşıyan sendikalar olur mu?

Üzümün Çileli Yolculuğu

Nevzat Eraydın

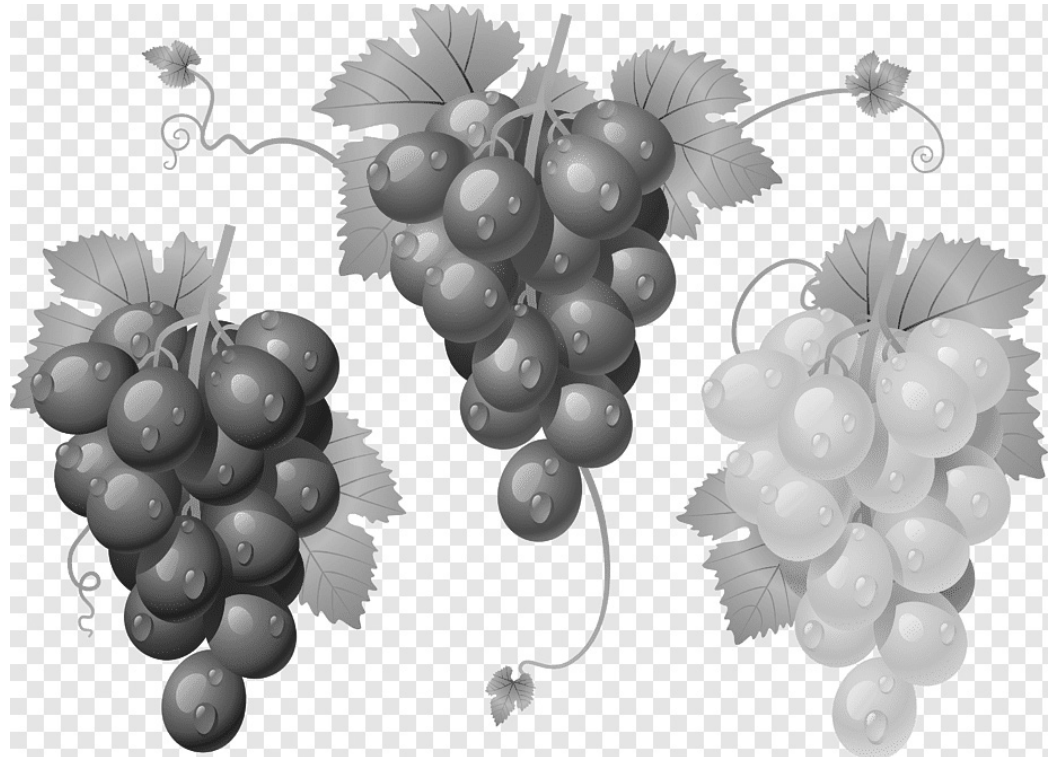
Ege Bölgesi'nin tarımda en çok gelir kaynaklarından biri olan üzüm. Üreticilerin yüzünü güldürdü mü acaba diye sormalıyız? Kuru üzüm taban alım fiyatını Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Manisa'da ki açılış mitinginde açıkladı. Taban fiyatını 27 TL olarak açıklayan Cumhurbaşkanı bu rakamı neye göre belirledi bilmiyoruz?

Her üretim biçiminde olduğu gibi üzüm üretiminde de maliyetler arttı. Çiftçi kesimi üretmez hale gelmiş durumda. Birçok tarım üreticisi bankalara yüksek faiz oranlarıyla borçlanmıştır. Kredi çekerek, üretime devam etmek zorunda kalan üretici, ürettiği üründen para kazanamaz hale gelmiştir. Tarım işiyle uğraşanlar, tarımın ne kadar meşakkatli bir iş olduğunu bilirler. Fakat, fiyat belirlemelerini bu işi yapanlar değil siyasetçiler belirliyorlar. Çiftçinin talep ettiği rakamın on lira altında bir rakam açıklayarak, çiftçiye resmen seneye üretime gerek yok demek istiyorlar veya üret ama zararına çalış diyorlar.

Peki bu durumda parayı kim kazanıyor. Alım yapan firmalar, biz bu fiyattan bu ürünü almayız diyorlar ve daha aşağıda bir fiyatla ürünleri almaya çalışıyorlar. Kapitalizm, kâr amaçlı bir sistem olduğuna göre bu süreçte en çok parayı kazanlar ise aracı firmalar oluyor. Ürünler sofraya gelene kadar kat be kat artıyor, hal böyle olunca tüketici, ürünlerde fahiş fiyatlarla karşı karşıya

kalıyor, kısacası üreten kazanmıyor, tüketen satın alamıyor, parayı aracı ve satıcı firmalar kazanıyor.

Cumhurbaşkanı da çiftçiye iyi fiyat verdiklerini söyleyerek insanlar üzerinde algı yaratıyor. Üzüm üreticileri açıklanan bu fiyatlardan memnun değil, zararına üretmektense üretmeyiz diyor. Üretim azalırsa, gelecek yıllarda üzüm de yiyemez hale gelebiliriz. Bu duruma dur demek için, her alanda olduğu gibi bu alanda da bilinçli, örgütlü mücadele gerekiyor. Bir an önce harekete geçmek ve birlikte, örgütlü mücadeleye girişmek zorunluluktur.

Ya Ölü Yıldızlara Hayatı Götüreceğiz Ya Dünyamıza İnecek Ölüm!

Umut İleri

STRONTIUM 90

**Acayipleşti havalar,
bir güneş, bir yağmur, bir kar.
Atom bombası denemelerinden diyorlar.**

**Stronsium 90 yağıyormuş
ota, süte,ete
umuda, hürriyete
kapısını çaldığımız büyük hasrete.**

**Kendi kendimizle yarışmadayız, gülüm.
Ya ölü yıldızlara hayatı götürceğiz,
Ya dünyamıza incek ölüm.....**

NAZIM HİKMET.

Kapitalizmin tarihsel sınırlarına gelip dayandığı, kendini ekonomik ve siyasal olarak üretmediği, son pandemi sürecinde içerisine düştüğü çıkmaz sonucu çaresizliğinin gün be gün arttığı bu dönemde, sık sık dile getirdiğimiz, **YA KOMÜNİZM YA BARBARLIK** şiarını en iyi ifade eden şiirsel ifade Nazım Hikmet’in “**STRONTIUM 90**” başlıklı şiirinin son mısralarıdır

**“YA ÖLÜ YILDIZLARA HAYATI GÖTÜRECEĞİZ
YA DÜNYAMIZA İNECEK ÖLÜM!”**

Gerçekten de İnsanlığın önünde başka bir seçenek yoktur.

Kapitalizmin doğasında var olan rekabetin gereği, yüksek karlılık elde etme amacı, insanın ve doğanın yıkımına yol açsa bile, onu sürekli büyümeye zorlamaktadır.

Kapitalist Sistem var olabilmek için, kendini yeniden üretebilmek için, Sermaye Birikimini sağlayabilmek için sürekli büyümek zorundadır.

Zorunlu büyüme kendine özgü, insan aklına aykırı yeni bir Tüketim Biçimi ortaya koymaktadır.

Doğası gereği büyümek zorunda olan Sistem, ihtiyaçların ötesinde kaynak israfına yol açan bir tüketim çılgınlığı yaratmıştır.

Bu nedenle de zaten sınırlı olan Dünyada ki kaynakları bu gidişata bağlı olarak tüketmiştir.

Bu gidişatın sonucu olarak, Birikimini sağlamak zorunda olan Sermaye bu nedenle farklı bir sektöre, Finans Sektörüne kaymıştır.

Bu alanda ki Spekülatif dalgalanmalardan para kazanma yolunu seçmiştir.

Paranın el değiştirmesi yeni bir değer yaratmayacağından, yaşadığı yapısından kaynaklı çelişkilerin sürüklediği içinden çıkılmaz kriz onun tarihsel sınırlarına dayanmasına neden olmuştur.

Kendi karı için her şeyi çürüten, yok eden Kapitalizmin artık insanlığa, Açlık, Yoksulluk, Sefalet, Acı, Şiddet dışında vereceği bir şeyi kalmamıştır.

İnsanlık yararını hiçe sayan, Kar odaklı, “Gölgesini Satamadığı Ağacı kesen” Ekolojik Dengeleri alt üst eden Kapitalizm var karşımızda.

İşte tüm bu açmazlar bir araya gelerek, bizlere artık Kapitalizmin **SÜRDÜRÜLEMEZ** olduğunu göstermektedir.

İçerisinde bulunduğumuz bu dönem, Ekonomik, Siyasal ve Çevresel bir bütünlük içeren Uygarlık Krizine denk gelmektedir. İnsanlığın artık yeni bir Uygarlık Projesine gereksinimi vardır. Pandemi süreci bu gerçeği bize tüm çıplaklığıyla göstermiştir.

Kapitalizm tarihsel sınırlarına geldi dayandı derken bu çöküş kendiliğinden olmayacaktır.

Bu sona gelmiş dayanmış vurgun ve talan düzeni kendiliğinden tarihin çöplüğünde yer almayacaktır. Onu tarihin çöplüğüne gönderecek bu yaşananlara müdahil olacak, bunlardan **DEVİRİMCİ** vazife çıkartacak yerelde ve evrenselde **ÖZNEYE** gereksinim vardır.

Bu **ÖZNE** kendi sınıf karşıtını ortadan kaldırarak, kendini de ortadan kaldırma politik öznelliğine sahip **İŞÇİ SINIFIDIR.**

Kapitalizmin yarattığı insanlığı tehdit eden bu vahşeti ortadan kaldırmanın yolu, ancak kar odaklı bu sistemin yerine insanı odağına alan, ortak aklın egemen olduğu Komünist Toplumla olanaklıdır.

Bu yol aynı zamanda yepyeni bir uygarlığın, Komünist Uygarlığın kapısının açılmasıdır. Sınıfsız, Sınırsız, Savaşsız, insanların Gündüzlerinde Sömürülmediği, Gecelerinde Aç Yatmadığı, Çocukların Özgürce Motorları Maviliklere Sürdüğü, İnsanların Zorunlulukların ötesine geçtiği,

Yepyeni bir Uygarlık; **KOMÜNİST UYGARLIK.**

Kötünün İyisine Mahkum Edildiğimiz Tarihsel Bir Panaroma... Yetmez mi?

Celal Özkan

Cumhuriyet tarihi önümüze sunulan kötünün iyisi hayalleriyle doludur. Ama kötünün iyileri, hiçbir zaman kötünden daha iyi olmamıştır. İşin ilginç ise, kendine devrimci, sınıf savaşımı veren, halktan yanayım diyen, hatta bu uğurda çok zarar görenlerin bile büyük bölümü bu kervana katılmış olmasıdır!

Cumhuriyet tarihini ilk yıllarından başlayarak bu güne kadar ki süreç cezaevleri, işkenceler ve yok saymalarla doludur. İlk icraatları Mustafa Suphi ve yoldaşlarıyla başlamış; bu coğrafyada yaşayan farklı kültür, inanış ve uluslara karşı baskılarla devam etmiş; dünyanın tanıdığı birkaç şairden biri olan ve o bilinirliğini düşüncelerinden alan Nazım’a dünyayı dar eden, yani CHP’li yıllardır ta o yıllar. Bilmeyen iyi bilsin ki, Sebahattin Ali’yi katlettirenler de onlar! Yine büyük kulüplerde bir el yağda, bir el baldayken, insanların sokak ortalarında açlıktan ve sıtmadan kırıldığı yıllar da, o yıllar! Bir partinin mensubu olmadan, hatta o partinin en hatırlısı olmadan aday olunamadığı serbest seçimli yıllar da!

O uzun ve meşakkatli yılların sonunda, o yılları yaşatan CHP’nin artıklarından kurulan DP, kurtarıcı olarak ortaya atılıyor. İyi işlesin diye yeni kurulan DP’ye bir sürü komplolar kuruluyor. Hatta elinden hile

yapılarak kazandığı seçim bile alınıyor! Böyle olunca, mazlum sever oluyoruz hemencecik. Bu kervana solculuk, sosyalistlik yaparken zarara uğrayanların büyük bölümü de katılıyor. Tamam sosyalistlerin seçenek olma durumları yok ama kimse “bunlar öbürünün aynı, hatta içlerinden gelen seçkinlerin başta olduğu başka bir versiyon” demiyor! Sonra bildik şeyler. CHP’den öğrendiklerinin on katıyla işe başlıyorlar. DP’liden başkasına ses çıkarmayı bırakın nefes almayı bile yasaklıyorlar. Büyük kulüpler yerli yerinde kalıyor, sıtmalılar ve açlar yine yerli yerinde! Serbest seçimlerin hali ise aynı! Öyle yasalar çıkıyor ki, neredeyse DP’li olmayanın seçilmesine ne gerek var denilecek! Tek farkları yanı başında duran kenar süsü CHP! Baş kaldıran gençlere karşı takınılan tavır işkence ve ölümler; işçi sınıfına açlık ücretlerine karşı çıkmak yasak! Sosyalistlere ise söz söylemeyi bırakın, işaret yapmayı bile yasaklıyorlar!

Bundan bıkan ülke halkı ve kendine sosyalist diyenlerin büyük çoğunluğu, kötünün iyisi mantığıyla darbeye bile eyvallah ediyor ve öylece açılıyor darbelerin kapıları! O zamanın darbe karşıtları kim biliyor musunuz? Fazla parsayı kim alacak diye çazgırlık yapanlarla yağmanın tamamını kaybedip, bölüşmek zorunda kalanlar! Bölüşmek zorunda kalanlar çabuk uzlaşıyor. Yoksa

CHP'nin karşısına AP'yi, hele ki Demirel'li AP'yi çıkarmak kimin aklına gelirdi?

Şöyle bir bakın darbeleri yıllara ve sonrasında gelen CHP-AP'li ve AP'li yıllara: Yoksul halk ve işçi sınıfına dair ne değişmiş? Sözde özgürlükler tanınmış örgütlenmelere! Ama o örgütlenmeler ya yasaklanmış veya kurulanların kafasına vurmalarla sonuçlanmış! Gençlere düşünme serbest, düşündüğünü söylemek yasak denilmiş! İşçilere grev serbest olmuş ama yapmak yasak! Tam da şimdi olduğu gibi!

Dünyada oluşan gençlik hareketlerine paralel olarak Türkiye'de de gençlik hareketlerinin önüne geçilmez olup, işçi sınıfının uyanışını da fark eden burjuvazi, 27 Mayıs darbesinden aldığı güçle yine devreye girmiş! Yine askeri diktatörlük! Demirel'in kullanışlı olduğunu bildikleri için, yerinde kalması sağlanmış, karşısında Ecevit. Solcuların, hatta bazı kendine sosyalist diyenlerin bile hala Karaoğlan diye yere göğe sığdıramadığı, Ecevit döneminde ki kuyruklardan etkilenen bir tek varsıl var mı? Mahkeme salonlarında haksız çıkan bir tek varsıl? Kendine saldıranlara karşı bile gösterdiği iyi niyeti, hak arayanlara karşı göstermeyen mahkemelere yaptığı bir yaptırım var mıdır Karaoğlan'ın? İstese bile yaptırırlar mı?

Yalanlarınız bitecek
bir gün... Çünkü;
biter...

Grafik: G. Bozkurt

Bu al gülüm ver gülüm işlerinin de tutmadığı yıllar 70'li yıllar. Ölümüne geri adım atmayan gençlerin ve işçi sınıfının savaşım bayrağını yukarılara çektiği yıllar. Ama bu savaşımara rağmen, asıl neye karşı savaşıldığını iyi anlatamadığı için, sorumluyu bir taraf Demirel'e bağlarken, diğer tarafın Ecevit'e bağlamayı ihmal etmedi. Devlete bir şey diyen ya yoktu, ya da çok az! Ve 12 Eylül geldiğinde, işkence tezgahlarında olanların ana ve babaları Demirel yenildi diye seviniyorlardı!

Darbenin yerine de birkaç seçenek sunuldu biliyorsunuz! Darbeciler Milliyetçi Demokrasi Partisi yandaşı oldu, liberallere ANAP ve aslan solculara Halkçı Parti. 12 Eylül diktatörlüğüne karşı mücadelenin en aza indiği zamanlardır, seçim dönemlerine girildiği zamanlardır. "Aman bu gitsin de yerine kim gelirse gelsin" deme halleri ülkenin bugünlerine bile sirayet etti. Calp'lı Halkçı parti bile %30'un üzerinde oy alarak sevince boğdu taraftarlarını. Kötünün iyisi ANAP gelmiş

MDP ve Sunalp yenilmişti ya yeter de artardı!

Özal'lı yılların hukuksuzluğunu bir düşünün: 12 Eylül askeri mahkemelerindeki fütursuzlukları bile arar olundu! 12 Eylül yıllarında içeride tutsaklar, Özal'lı yıllarda dışarıda tutsak oldu! 12 Eylül'lü yıllarda içeride aç bırakılanlar, Özal'lı yıllarda dışarıda aç kaldılar! 12 Eylül darbecileri idam sehpalarında öldürüyordu gençleri, Özal'lı yıllar kayda geçmeden öldürüyordu da bu ondan sonrası için gelenek oldu. Bugün ise, ta o yılların kayıplarını arıyor kayıp yakınları!

Hep başka seçenek üretti bize burjuvazi. Halkçı parti çeşitli merhalelerden geçerek önce SODEP, sonra SHP'ye evrildi. Başa bir asker çocuğu getirildi ki, her yana göz kırpsın! Hem de, solcuların ve sosyalistlerin bile destekleyip içinde yer aldığı partinin başına! Hatta burjuvazinin diğer kanadıyla ortak edildi ki, istemler tekleşsin, farklı sesler aynılaşsın diye. Hep bir sonraki bunlar kadar olmaz diye geleceklerin hayalini kurdurdular ülke halkına. Kendlerinin sandığı örgütler kurmaktan da geri kalmadı sol ve sosyalist güçler. Bu deneyimler debu mecraların kendilerine ait olmadığını anlayanlar az oldu belki ama anlamayanlar aynı hayallerin peşinden koşuyorlar hala! 90'lı yıllarda öyle pespayelikler yapıldı ki, en sonuna Karaoğlan efsanesini koyarak bugünlerin taşlarını döşedi burjuvazi ve yerli-yabancı akıl hocaları.

Şimdi yirmi yıllık bir karanlık tünelin içindeyiz. Çıkış kapıları yine tutuldu maalesef! Çıkış kapıları yine çıkmaz sokaklara yönlendiriliyor. Yeni kurtuluşlar sunuluyor, ülkenin aydınlarına, sosyalistlerine, yoksullarına, canından bıkmış esnaflarına ve İşçi Sınıfına! "Az kaldı kurtulacaksınız" deniliyor! Yeni bir serüvenin başlangıcı örgütleniyor.

Yine burjuvazi ve yerli-yabancı akıl hocaları, siz durun biz sizin için iyi şeyler üretiyoruz diyorlar! Buna hala inanlar, inanmasa bile neyleyim diyenler ve suskun bir şekilde bekleyenler var. Birde seçenek oluşturup farklı farklı yerlerde kümelenenler!

Bir de şöyle düşünelim: Varsayalım İşçi Sınıfı'nın ve yoksul halk kitlelerinin, bugün düşmanca tavır takınılan aydınların ve bu ülkenin tüm sorunlarını çözerim diyen bir parti veya kuruluş seçimleri kazandı. Hatta şöyle hayal edelim: En sevdiğiniz, kendi

partiniz seçimleri kazandı. Hiçbir hilafı da yok. Seçtiklerinin tamamı bu yüce değerler için kendini feda etmeye hazır. Hatta ülke insanının tamamı bu sevdiklerinize oy verdi. Bu sisteme göre Cumhurbaşkanı size, 600 vekilin tamamını da size verdi!

Başlayın işe bakalım nereden başlayacaksınız? Bırakın iktidara gelmeyi, en ufak dediklerinizi bile yaptırırlar mı size? İktidara gelmeyi bırakın, "grevin karşısında lokavt mı olur" diye başlayın bakalım, ne demokrasiler uydurarak al aşağı ederler sizi. Sanıyor musunuz devletin kurumları hemencecik itaat edecek size.

Kurdukları aşağılık düzenlerinden vazgeçip "alın sizin olsun" diye önünüze sereceklerini mi sanıyorsunuz? Polis sizden, jandarma sizden ve ordunun tamamı sizden mi olacak hemencecik. Tüm olanakları burjuvaziye bağlayan devlet aygıtını nasıl kendinize bağlayacaksınız?

Neden Yüksekte Çalışmalarda Ölüm Artıyor..

Artsın Turan

Çalışma hayatında iş kazaları olmasın diye bir dizi önlem alınır. Avrupa Birliği normlarına uygun olarak bizim ülkemizde de uzmanlar görevlendirilip eğitimler veriliyor. Önlemler bunlarla sınırlı değil işçinin işe uygunluğu için sağlık kontrolleri, raporlamalar da yapılır.

2012 yılı haziran ayında yayımlanan "İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu" kazaların önüne geçebildi mi? Bizim eğitim müfredatında iş güvenliği eğitimleri işlenmediği, üniversite teknik birimlerden mezun olan mühendis, mimar, şehir bölge planıcısına, peyzaj mimarına, tıp doktoruna eğitim uygulaması ne zaman yürürlüğe girecek.

Bu konuda yönetmelikler ve bir çok prosedür, çalışma notu, ceza uygulaması yapan idare hala belirli bir seviyeye gelemedi. Sonuçta iş kazaları kaçınılmaz olarak devam ediyor. Birçok iş kazası önlenemez. Ancak bunun için denetim sisteminin de işlerli olması gerekmektedir. Burada iş güvenliği uzmanı, işyeri hekimi, çalışan temsilcisi, işveren ve devlet denetim mekanizmasının parçalarını oluşturur. Herkesin görevi ve sorumluluğu belirlenmiş. İş sahibi ana sorumlu tutulmuştur. Devlet yönetmelik ve ceza tarzı yaptırımları ile denetim görevini yapmaktadır. İş güvenliği Uzmanları ve işyeri hekimleri onaylı defter üzerinden işveren imzalamasa da uyarı yapmış sayılır. Gerek risk değerlendirmeleri gerekse onaylı defter işi larının kazalardan ceza almalarını engeller.

sağlamaya çalışan firmalar çoğunluktadır. Neden kiralama yöntemi beğenmediği uzmanın tazminatsız çıkışının sağlanması, uzmanın yasal alanlardaki sorumluluğunu kapılar arkasında ana işvereniyle çözümlenmesi, öneri tespit defterinin yazılmamasının sağlanması bu yöntemin tercih edilmesini sağlamaktadır. Tekrar soruyu soracak olursak İGU bunu yapar mı? İşverenler geçici işçi çalıştırarak (osgb'lerden kiralama yöntemiyle) onların olmadığı zamanlarda ana firma sözleşmesine dayanarak işçi yetkilisi atar. Normalde noterden onaylı talep eden firmalar olduğu gibi, kaşe imza ile de kabul eden firmalar vardır (bu uygulamayı yapı işlerindeki iş güvenliği Koordinatörü ile karıştırmayalım). Bu firmalar tercihte eğitime gerek görülmeden memleketinden, rahat idare edeceği personeli seçmektedir. Bu personeller patronun isteklerini yerine getirmek için vardır. Aslında bu personellerin yaptığı iş İGU na kalmaktadır.

Bu iş cinayetinde kurban giden personel için ceza yazıldığı, uyarı yapıldığı haberleri de yayım organlarında çıkmıştır. İşçiye kesilen iş güvenliği cezasının bakanlık bünyesinde kuruma yatırılması gerekir. O arkadaşlar bu dekontları gösterecekler daha inandırıcı olurlardı.

İŞ CİNAYETİ RAPORU

İLK ALTI AY
2022

842

İşçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi

İşkollarına Göre Ölüm

İnşaat/Yol	165	%20
Tarım/Orman	144	%17
Taşımacılık	98	%12
Ticaret/Büro	58	%7
Metal	55	%7

Ölüm Sebeplerine Göre

Trafik Servis Kazası	%20
Ezilme Göçük	%19
Düşme	%15

22 Çocuk

49 Mülteci / Göçmen

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi | isigmeclisi.org | isigmeclisi@gmail.com | @isigmeclisi | @isigmeclisi

2022 yılı ilk 7 ayında en az 1014 işçi hayatını iş cinayetinde kaybetti. Bunların %15'i düşmeden kaynaklanmaktadır.(Veriler için İsig Meclisi'ne teşekkür ederiz). Düşme için yükseklik kavramı kullanılır. Yapı işleri Yönetmeliği'nde seviye farkı denilerek bir yükseklik ifade edilmemiştir. Her seviye farkı bir düşme engeli olarak görülmelidir.

Yükseklik kavramı yapı işleri yönetmeliğinde geçen seviye farkı olarak tanımlanır. Bu tanımlama düşme mesafesinin önemini anlamamızı sağlar. Bu iş cinayetlerinden birisi de Yalova Sefine Tersanesi'ndeki iş cinayeti. Ne olmuştu. Kaynak işi yapan Yasin Demirdağ yüksekte düşmüştü. Sonrasında işçi olduğu söylenen kişilerin emniyet kemeri giydirmeye çalıştıkları haberleri basında okundu.

Olay gerçeği nedir. İşgüvenliği Uzmanı cinayete kurban giden işçiye bu tarz bir uygulama yapar mı? İş güvenliği Uzmanları alıştırıkları yerlerde kiralık işçi olarak çalışmaktadır. Onu kiraya veren OSGB denilen kurumlardır. Tam zamanlı uzman çalıştıran şirket sayısı gittikçe azalmıştır. Tam zamanlı uzman ihtiyacını bile kiralama yöntemi ile

Emniyet kemeri ve kullanımı basit şekilde. Bir ankraj noktasına takılan, düşey veya yatayda yaşam hattında hareketlendirilen lanyardla hatta bağlanan koruyucu. Aslında insanların aceleciliğinin önüne geçmeyi de sağlıyor.

Peki herkes yüksekte çalışma yapabilir mi? İşyeri hekimleri tarafından denge testine tabii tutulmayan, yüksek tansiyon, kalp, şeker, troid ..vb rahatsızlığı bulunanlar kontrol edilmeli. Emniyet kemeri ile çalışır yazılmadan (herkes yüksekte emniyet kemeri ile çalışmalı) raporlama yapılmalı.

Eğitimleri yüksekte çalışma eğitimi verilmeli. Önemli yatay yaşam hattı, düşey yaşam hatları, önleyici ağlar uzman kişilerce standartlara göre monte edilmeli.

İş cinayetinde kurban giden işçi arkadaşımız ilk değil son da olmayacak. Bu zihniyete dur demenin yolu haklarımızı bilmek ve bunlara uymaktır. İş gecikiyor.

Az zamanda çok para kazanmak, işçi sınıfının sömürü düzeninde nasıl savrulduğunu, iş verenin insafına bırakıldığını göstermektedir. Örgütlü gücümüz olmalı. Beğenmediğimiz örgütleri içlerine girerek yenilemeliyiz. Sağlığımızı ve yaşantımızı önemli. Bizler sınıf olarak kıymetliyiz.....

İşbaşı

Söz ve Eylem Yayınları adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Münir Köymen
Siyasi, Süreli, Yaygın Türkçe Yayın Adres:Sırapınar Mah. Kilim Sok.No:2/1 Çekmeköy/İst.
Baskı Tarihi; Eylül 2022 Basım Yeri:Özdemir Matbaacılık, Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Ödin Topkapı Senti No: 28/245 Zeytinburnu /İstanbul Telefon: 0212 577 54 92